

ÎNVĂȚĂTURILE LUI ISUS ȘI MAREA LUPTĂ

Studiul 7 pentru 13 februarie 2016

ISUS ȘI ODIHNA

«Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.» (Matei 11:29)

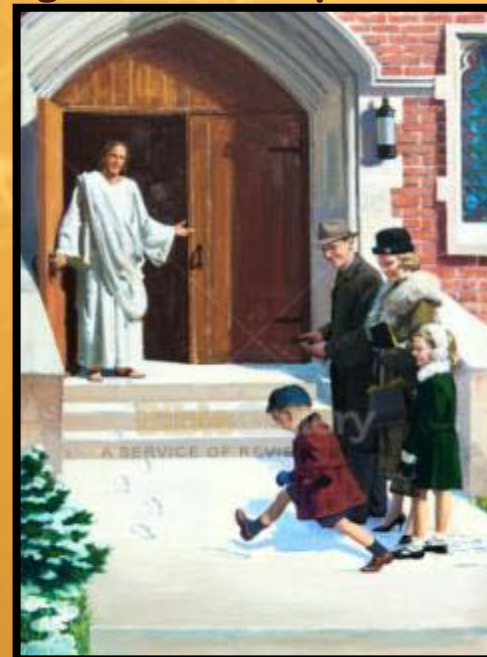
De la creațiune, Isus a dorit să ofere odihnă spirituală și fizică poporului Său.

□ Odihnă fizică.

- ☀ Săptămânal, sabbatul (Geneza 2:2).
- ☀ Anual, sabatele ritualice (Levitic 16:31).
- ☀ La fiecare 7 ani, anul sabatic (Exod 23:11).
- ☀ La fiecare 50 de ani, anul de veselie. Se iertau toate datoriile și se recuperau proprietățile (Levitic 25:10).

□ Odihnă spirituală.

- ☀ Când Dumnezeu este prezent (Exod 33:14).
- ☀ Când nu sunt dușmani (1 Împărați 5:4).
- ☀ Când se împlinesc promisiunile divine (Iosua 1:13).
- ☀ Când suntem eliberați din robie [a păcatului] (Ieremia 30:10).
- ☀ Când ne bucurăm de o familie stabilă (Proverbe 29:17).

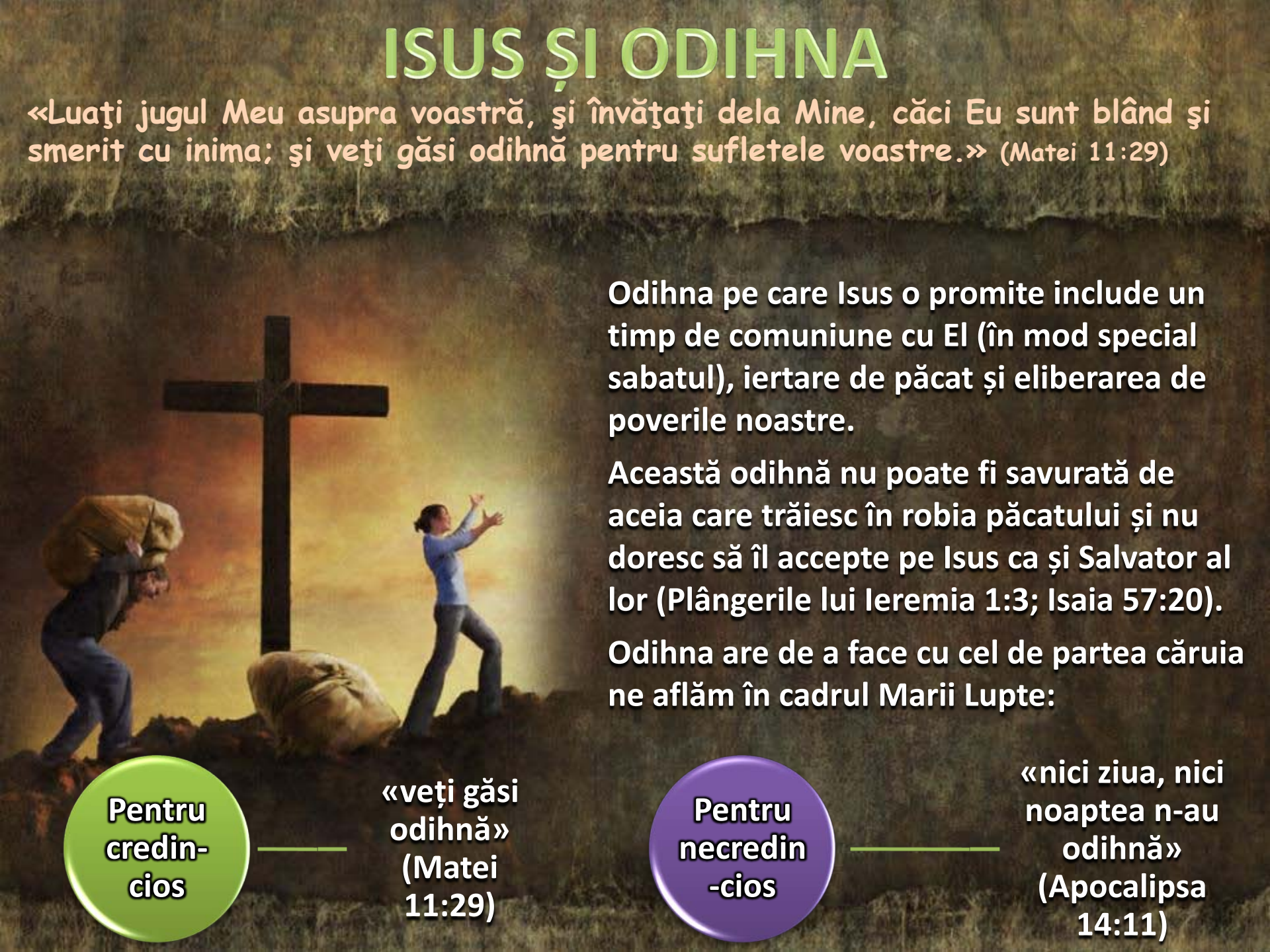
ISUS ȘI ODIHNA

«Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.» (Matei 11:29)

Odihna pe care Isus o promite include un timp de comuniune cu El (în mod special sabatul), iertare de păcat și eliberarea de poverile noastre.

Această odihnă nu poate fi savurată de aceia care trăiesc în robia păcatului și nu doresc să îl accepte pe Isus ca și Salvator al lor (Plângerile lui Ieremia 1:3; Isaia 57:20).

Odihna are de a face cu cel de partea căruia ne aflăm în cadrul Marii Lupte:

Pentru
credin-
cios

«veți găsi
odihnă»
(Matei
11:29)

Pentru
necredin-
cios

«nici ziua, nici
noaptea n-au
odihnă»
(Apocalipsa
14:11)

PARABOLA SEMĂNĂTORULUI

«El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde, și le-a zis: „Iată, sămănătorul a ieșit să samene.» (Matei 13:3)

În această parabolă putem observa strategiile folosite de cel rău pentru a contracara lucrarea Evangheliei (sămânța) plantată în inima fiecărei persoane (pământul).

PĂMÂNTUL

Lângă drum

- Nu înțelege Cuvântul.

Pe pământ pietros

- Acceptă cu bucurie, însă nu îl atinge în profunzime.

Între spini

- Acceptă Cuvântul și se regăsește în El.

Pământ bun

- Acceptă Cuvântul, se leagă constant de El și aduce roade.

SĂMÂNȚA

Păsările cerului o mănâncă

- Cel rău răpește sămânța.

Soarele a ars-o

- Încercările sau problemele îl determină să abandoneze.

Spinii o sufocă

- Cu timpul, plăcerile și dragostea de bani îl îndepărtează de adevăr.

A dat roadă

- Nici o încercare a celui rău nu îl poate despărți de Isus.

«Harul poate lucra numai în inima care se pregătește totdeauna pentru primirea prețioaselor semințe ale adevărului. Spinii păcatului vor crește în orice fel de teren, ei n-au nevoie să fie cultivați, dar harul trebuie să fie cultivat cu multă grijă. Spinii și mărăcinii sunt totdeauna gata să răsară, iar lucrarea de curățire trebuie să se facă continuu. Dacă inima nu este păstrată sub controlul lui Dumnezeu, dacă Duhul Sfânt nu lucrează fără încetare spre a șlefui și înnobila caracterul, atunci, vechile obiceiuri vor reapare în viață. Unii oameni pot mărturisi că ei cred în Evanghelie, dar dacă nu sunt sfințiți de Evanghelie, atunci pretenția lor este fără nici un folos. Dacă ei nu ajung să câștige biruința asupra păcatului, păcatul va câștiga biruința asupra lor. Spinii care au fost tăiați, dar n-au fost smulși din rădăcină, vor crește din nou, până când sufletul va fi copleșit de ei.»

PARABOLA CASEI CLĂDITE PE STÂNCĂ

«De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.»

(Matei 7:24)

Două persoane aud și acceptă Evanghelia și încep să își construiască propriile case.

Unul o construiește pe nisipul propriilor cunoștințe și experiențe.

Altul, pătrunde în profunzimea Cuvântului până găsește fundamentul credinței sale. Astfel, el clădește pe Stâncă veșnică: Isus Hristos.

Când vin torenții încercărilor și problemelor, prima casă este târâtă, iar constructorul își pierde credința. Dar cel care și-a clădit credința în Isus va rezista pentru totdeauna.

PREDICA DE PE MUNTE (I)

«Când a văzut Isus noroadele, S-a suit pe munte; și după ce a șezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El»

(Matei 5:1)

În predica de pe munte, Isus a explicat cum trebuie să fie cei care rămân fideli lui Dumnezeu în timpul Marii Lupte:

Suntem binecuvântați pentru că suntem umili, înțeleghători, drepți, miloși, ... (Matei 5:3-12)

Suntem sarea pământului și lumina lumii. (Matei 5:14-16)

Suntem păzitori ai Legii lui Dumnezeu. (Matei 5:17-19)

Nu avem dorințe de înălțare umană. (Matei 5:20)

Avem o corecție morală care se naște din gândurile noastre. (Matei 5:21-28)

Veghem continuu pentru ca acțiunile noastre să fie corecte. (Matei 5:29-30)

PREDICA DE PE MUNTE (II)

«Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.» (Matei 7:1-2)

Isus, deasemenea, ne-a învățat cum trebuie să fie atitudinea noastră cu privire la greșelile celorlalți.

În primul rând nu trebuie să ne grăbim să fim judecători pentru alții. Dacă o facem, ne punem de partea lui Satana, acuzatorul fraților noștri (Apocalipsa 12:10).

În unele ocazii, condamnăm pe alții pentru greșeli pe care și noi le comitem. În alte ocazii, judecăm greșeli mici, fără a fi capabili să ne dăm seama de greșelile grave pe care le facem («paiul» și «bârna», Matei 7:3-5).

În nici un caz noi nu putem vedea tot ceea ce Dumnezeu vede în acela pe care noi îl acuzăm.

ISUS CU NOI

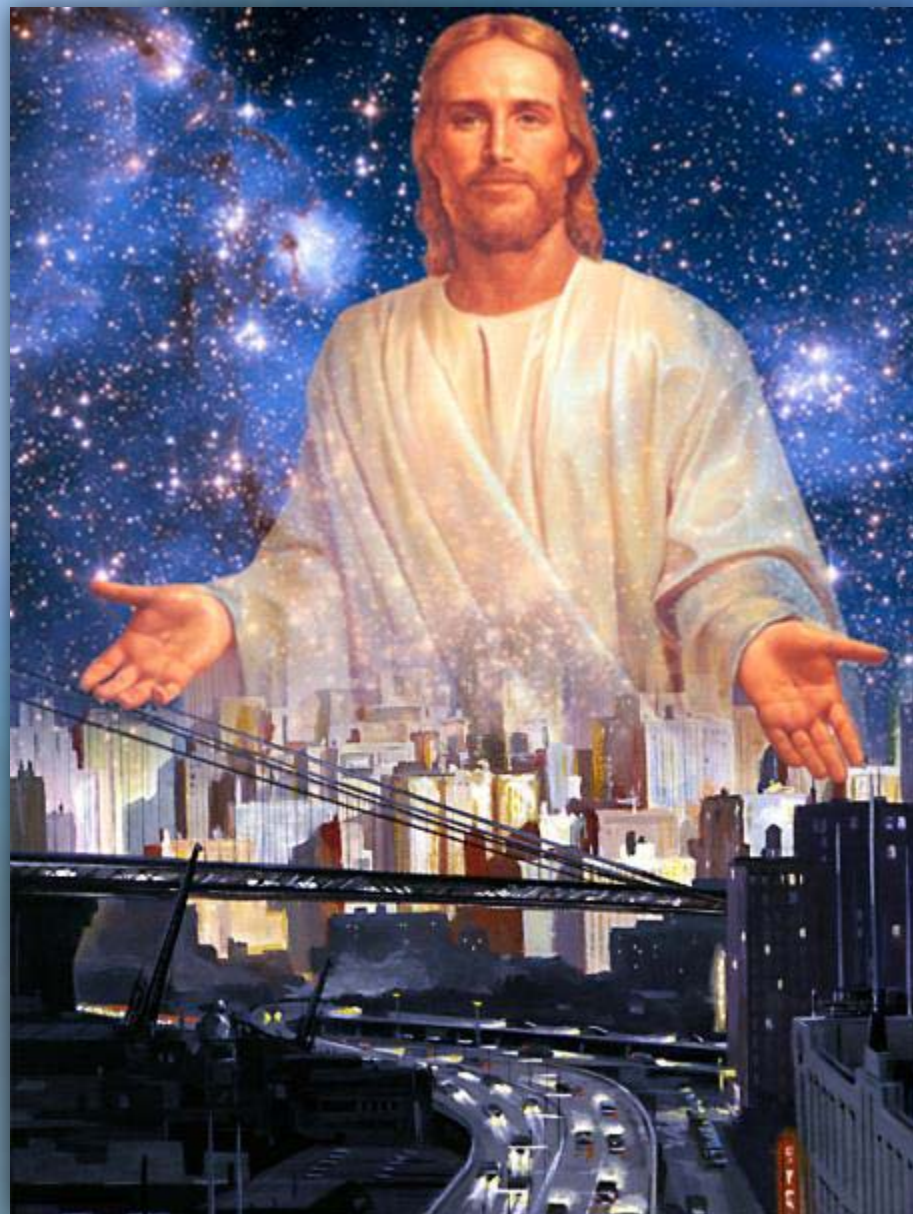
«Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.» (Matei 28:20)

De la încarnare și până la întoarcerea Sa, Isus e cu noi în toate zilele (vezi Matei 1:23).

Promisiunea companiei lui Isus a fost dată și celor care au trăit înainte de El: Isaac (Geneza 26:24), Iacov (Geneza 28:15), Iosua (Iosua 1:5), Isaia (Isaia 41:10), Ieremia (Ieremia 1:8)...

Aceia care trăiesc cu Isus pe acest pământ, se vor bucura de prezența lui pentru vecie (1 Tesaloniceni 4:17).

Pentru biserica lui Hristos de la sfârșitul timpului, această siguranță este importantă. Promisiunea lui Isus că va fi cu noi până la sfârșit este în același context cu facerea de ucenici, mergând, botezând și învățând. Pe asta e pus accentul: în bucuria de a salva persoane care sunt de partea celui care va pierde Marea Luptă.

«Hristos nu a spus ucenicilor Săi că lucrarea lor avea să fie ușoară. El le-a prezentat vasta alianță a răului, desfășurată împotriva lor. Ei aveau să lupte «împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești» (Efeseni 6: 12). Însă ei nu aveau să fie lăsați să lupte singuri. El i-a asigurat că avea să fie cu ei; și că, dacă vor merge înainte în credință, se vor mișca sub pavăza Celui Atotputernic.»

E.G.W. (Faptele apostolilor, pag. 29)